

De sidste Ord brast ud af ham som en Torden, og alle saae forbavset op. Den Mindste, en lille Dreng paa tre Aar, foldede forskrækket Hænderne; men ogsaa de andre Børn var bleven blege af Angst. De vidste, at naar deres Fader skændte, var det Guds egen frygtelige Vrede, der forkyndtes gennem hans Mund.

Moderen spurgte heller ikke mere, og Maaltidet skred frem under tyngende Tavshed.

Der var ikke andet paa Bordet end et Fad bart Smørrebrød og Kander med kogt Mælk. Mads Vestrup, der saae ud som en Fraadser, krævede streng Nøjsomhed baade af sig selv og sin Husstand. Han blev aldrig træt af at prise Selvforsagelse som ethvert Menneskes Pligt mod Gud og Næsten. Det kunde undertiden hænde ham, at han bukkede under for sin Naturs stærke Krav, især naar han blev sat for en af sine Livretter, Risengrød eller Blodpølse eller fyldte Hvidkaalshoveder; men til daglig gennemførte han sin Afholdenhed med stor Strenghed.

Inden de nu rejste sig fra Bordet, holdt han en lille Tale om det, som var sket ude paa Herregaarden. Hver Dag i Aaret, sagde han, og hver Time paa Dagen gjorde den kære Gud de dejligste Mirakler for os; han lod sin klare Sol skinne over Verden, kaldte nærende Korn og yndige Blomster frem af Mulde, skabte smaa levende Menneskebørn i sine